

" Het leven is geen troon om op te zetelen,
maar een brug om over te stappen van
wereld tot wereld ".

Liefdevol aandenken aan
mevrouw

JEANNE THYS

weduwe van Richard Dandoy

geboren te Viane-Moerbeke op 9 januari 1908
en godvruchtig overleden te St.-Martens-
Lierde op 16 januari 1988, gesterkt door de
HH. Sakramenten der zieken.

Op de oude kerk noemde iedereen haar
Jeanneken. Voor ons was het ma, of meme.
In een dorpswijk waar iedereen iedereen
kent was het jarenlang een vertrouwd beeld
haar elke morgen de stoep te zien kuisen.
Haar leven lang stond ze ten dienste van
de mensen. Eerst in het stationnetje aan
den halt, daarna in haar winkeltje naast de
smidse van haar man.

Hoevelen hebben er genen druppel gedron-
ken, en hoevelen zijn er 's middags niet
mee aan tafel geschoven.

Ze leefde steeds voor haar kinderen en
kleinkinderen. En toen ze alleen kwam te
staan was het ook bij hen dat ze troost en
steun vond.

Stilaan werd ze ouder, en toen ze niet meer
zo goed te been was voelde ze zich soms
wel eens moedeloos, nutteloos. Haar geluk
kon echter niet op toen ze hoorde dat haar
kleindochter bij haar zou komen inwonen.
Aan iedereen vertelde ze't. De jaren eisten

echter hun tol en toen ze kort na elkaar
twee zware operaties moest doorstaan hield
iedereen het hart vast. Maar Jeanneke was
taai, en vocht voor wat ze waard was. Ze
kwam terug naar de haar verrouwde buurt,
maar haar gezondheid had een flinke knauw
gekregen.

Haar kinderen en kleinkinderen wisten dat
het nu hun beurt was om haar te verzorgen
en te geven wat zij altijd al had gegeven.
Haar wens was om tot haar laatste dag
thuis te mogen blijven. Het vroeg van
iedereen veel opofferigen, veel inspannin-
gen, maar wat voor dankbaarheid kregen
we er niet voor terug. Ondanks de goede
zorgen van kinderen en kleinkinderen ging
ze van dag tot dag achteruit, al doofde ze
stilaan uit. En toen ze ons allemaal, een
week voor haar overlijden bij haar riep,
wisten we dat ze haar laatste strijd begon-
nen was. Alleen, tegen het onafwendbare lot
Pas nadien hebben we beseft dat ze die
strijd niet verloren, maar gewonnen heeft.
Ze had geleefd als mens maar was gestor-
ven als een prinses, omringd door allen die
haar dierbaar waren.

Het ene woord nooit hoger dan het andere,
altijd opgewekt en steeds bereid te helpen.
Wij zijn gelukkig dat we haar gekend
hebben.

Dag Jeanneken, dag ma, dag meme, en
bedankt voor alles.

De families Thys, Dandoy,
Katernang en Van Huffel
danken U voor blijken van christe-
lijk medeleven en voor uw gebed.

Uitg. L. Engels, koster, Hemelveerdegem